

Súd: Najvyšší súd SR  
Spisová značka: 4Obdo/14/2019  
Identifikačné číslo spisu: 1515213375  
Dátum vydania rozhodnutia: 28.02.2020  
Meno a priezvisko: JUDr. Gabriela Mederová  
Funkcia: sudca  
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:1515213375.1

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: Limpeza s.r.o., so sídlom Bukovec 102, IČO: 47 224 291, zastúpeného advokátskou kanceláriou FELŠŤOCI & Partners, s.r.o. so sídlom Bajkalská 31, Bratislava proti žalovanému: RAVAK SLOVAKIA spol. s r.o. so sídlom Einsteinova 11, Bratislava, IČO: 35 707 356, zastúpenému MAPLE & FISH s.r.o., so sídlom Dunajská 15/A, Bratislava o zaplatenie 2.983,17 Eur s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Bratislava V pod sp. zn. 21Cb/202/2015, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1Cob/23/2017-126 z 22. februára 2018, takto

### rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a .

II. Žalobca m á voči žalovanému n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

### Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava V (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) svojím rozsudkom č. k. 21Cb/202/2015-101 zo 01. decembra 2016 zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 2.983,17 Eur s príslušenstvom a paušálnej náhrady nákladov spojených s uplatnením pohľadávky 40,- Eur, zároveň priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnej výške. Súd prvej inštancie mal za preukázané uzatvorenie rámcovej zmluvy, v zmysle ktorej žalobca pre žalovaného vykonával práce dojednané v zmluve, za čo mu patrila odmena v zmysle dodatku č. 1 vo výške 12.883,17 Eur mesačne. Sporové strany nespochybnili uzatvorenie zmluvy, ani vykonanie služieb žalobcom za mesiac február 2015, ktoré si vyúčtoval faktúrou 0004, ktorá však bola uhradená len v čiastočnom rozsahu, neuhradenie zvyšku faktúry žalovaný nepopieral. Žalovaný sa bránil tým, že mu žalobca po ukončení spolupráce neodovzdal určité hnutelné veci, ktoré definoval v písomnom podaní, čo namietal žalobca, keď o vrátení vecí mal svedčiť protokol podpísaný oboma zmluvnými stranami. Súd prvej inštancie skonštatoval, že nakoľko žalovaný čiastočne plnil dlh v sume 10.000,- Eur a vo zvyšku tento nárok nepoprel, došlo k uznaniu aj zvyšku záväzku a to v súlade s § 407 ods. 3 Obchodného zákonníka (ďalej len „ObZ“). Súd preto žalovaný nárok považoval za nesporný a vzájomný návrh žalovaného vyhodnotil tak, že by k jeho

preukázaniu bolo potrebné vykonať ďalšie dokazovanie, ktoré s touto vecou nesúvisí a nie je naplnená podmienka pre spojenie týchto vecí, ani z hľadiska hospodárnosti. Pokiaľ ide o vrátenie hnutelných vecí, tiež je potrebné vykonať rozsiahle dokazovanie, ktoré prekračuje v tejto veci riešené merito veci a súd preto vylúčil tieto návrhy na samostatné konanie.

2. O odvolaní žalobcu proti uvedenému rozhodnutiu súdu prvej inštancie rozhodol Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) rozsudkom č. k. 1Cob/23/2017-126 z 22. februára 2018 tak, že napadnuté rozhodnutie potvrdil. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s napadnutým rozsudkom, s jeho odôvodnením a v podrobnostiach na neho poukázal. Na zdôraznenie správnosti, k žalovaným namietanej neaplikácii § 560 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), resp. § 325 a § 326 ObZ súdom prvej inštancie dodal, že žalobca si svoj záväzok splnil tým, že poskytol služby pre žalovaného podľa rámcovej zmluvy, začo mu patrila odmena. Faktúra 0004 vystavená dňa 28.02.2015 bola vyúčtovaná za už poskytnuté služby v uplynulom mesiaci február 2015. Žalobca oprávnené žiadal uhradiť svoju odmenu, keďže sám svoju stránku vzájomného záväzku už splnil. Vzájomnosť, teda synalagmatický charakter je podstatný pre odopretie plnenia, čo aj súd prvej inštancie správne konštatoval. Odvolací súd preto skonštatoval, že záväzku uhradiť odmenu, vzájomne zodpovedá vykonanie služieb a nie vyplatenie bonusov alebo vrátenie hnutelných vecí. Námietka žalovaného, že sa súd nezaoberal § 560 OZ, resp. § 325 a § 326 ObZ nie je na mieste, pretože ide o hmotnoprávne posúdenie a súd prvej inštancie procesne tento nárok vylúčil na samostatné konanie, teda nebol dôvod sa ním zaoberať, keďže jeho hmotnoprávna stránka bude riešená v samostatnom konaní. Žalovaný žiadal vyplatenie bonusov vo výške 6.100,22 Eur, teda nešlo o procesnú obranu, ale o vzájomnú žalobu, ktorú mohol súd prejednať v rámci tohto konania, len ak by boli splnené podmienky pre spojenie vecí podľa § 166 zákona č. 160/2015 Civilného sporového poriadku (ďalej len „C.s.p.“). Odvolací súd preto uzavrel, že súd prvej inštancie správne vec vylúčil na samostatné konanie a konal súladne s § 147 a v spojení s § 166 C.s.p., keď posúdil nárok žalovaného ako vzájomnú žalobu, ktorú vzhľadom na potrebu ďalšieho dokazovania a toho, že nie je synalagmatickým plnením oproti žalovanému nároku, neprejednal v tomto konaní. Procesnú obranu žalovaného uplatnenú v odvolaní týkajúcu sa zápočtu svojej tvrdenej pohľadávky oproti žalovanej sume a navrhovaného vypočutia svedkov odmietol s poukazom na sudcovskú a zákonnú koncentráciu konania v zmysle § 153 a § 154 C.s.p.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dňa 25. októbra 2018 dovolanie podľa § 420 písm. f/ a § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p., nakoľko podľa jeho názoru z procesného hľadiska dospel okresný súd k nesprávnemu právnemu záveru, že v danom prípade ide o rozdielne nároky a preto vylúčil nároky žalovaného na samostatné konanie. V prípade ukončenia zmluvného vzťahu je podľa žalobcu typická vzájomnosť práv a povinností oboch strán, a teda vyrovnanie všetkých peňažných, ako aj nepeňažných nárokov vyplývajúcich zo Zmluvy (napr. aj odovzdanie všetkých zverených predmetov, prípadne ďalšie vyplývajúce plnenia). Na základe uvedeného má za to, že žalovaný oprávnené odoprel plnenie a podmienil to plnením žalobcu vyplývajúcim zo Zmluvy. Zároveň namietal, že okresný súd vylúčil prostriedky procesnej obrany žalovaného, ktoré posúdil ako vzájomný návrh, na samostatné konanie z dôvodu údajnej hospodárnosti a potrebného ďalšieho dokazovania. Týmto uznesením mal okresný súd zhoršiť pozíciu žalovaného v tomto konaní, keďže tento odopiera plnenie, ktorého podstatou nie je spochybnenie nároku druhej strany, ale to, že existujú proti sebe vzájomné plnenia strán, ktorých plnenie sa podmieňuje. Samotná potreba ďalšieho dokazovania nie je dôvodom na vylúčenie nárokov na samostatné konanie, pričom zdôraznil, že všetky listinné dôkazy na preukázanie nároku žalovaného boli súdu predložené a vo veci už bolo potrebné len vykonať výsluchy svedkov. Dovolateľ teda zastáva názor, že okresný súd postupom a snahou o rýchle rozhodnutie vo veci poškodil práva žalovaného na spravodlivý proces a následne krajský súd svojím rozhodnutím toto poškodenie práva žalovaného na spravodlivý proces prehĺbil. Z verejne dostupných zdrojov sa javí, že žalobca je „prázdnu“ spoločnosťou, ktorá už negeneruje takmer žiadne tržby a je predpoklad, že po prijatí súdom priznanej sumy 2.983,17 Eur zanikne, v dôsledku čoho nárok žalovaného aj v prípade úspechu v spore 21Cb/148/2016 (ohľadom vylúčeného nároku žalovaného na samostatné konanie) nebude nikdy uspokojený. Uvedeným postupom súdy znemožnili žalovanému domáhať sa svojich nárokov voči žalobcovi s možnosťou budúcej vykonateľnosti a vynútiteľnosti prípadného judikovaného nároku žalovaného. Okrem uvedeného namietol, že súdy nevykonali dôkazy navrhované žalovaným a podľa jeho

názoru potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, a to konkrétne výsluchy svedkov navrhovaných v podaní dňa 09.06.2015. Dovolateľ zároveň uviedol, že započítanie nemohol urobiť v konaní pred súdom prvej inštancie, nakoľko na prvom pojednávaní, na ktorom sa mala vec prejednať pred súdom po účinnosti C.s.p., uskutočnenom 01.12.2016, došlo k vylúčeniu nároku žalovaného na samostatné konanie a k rozhodnutiu súdu v časti nároku žalobcu, ako takého. Vzhľadom k uvedenému má za to, že súdy nesprávnym procesným postupom so svojimi rozhodnutiami porušili procesné práva žalovaného v takej miere a došlo k takým vadám v konaní, že zároveň došlo k porušeniu práva žalovaného na spravodlivý súdny proces a zároveň uvedené aspekty predmetného sporu nesprávne právne posúdili, pričom uvedené právne otázky neboli v praxi dovolacieho súdu ešte vyriešené. Dovolateľ preto navrhol, aby dovolací súd zrušil rozhodnutia krajského i okresného súdu a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. K dovolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca, ktorý uviedol, že dovolanie nie je ďalším odvolaním a dovolací súd nie je tretou inštanciou, pričom podané dovolanie má sledovať práve uvedený cieľ. Z práva na spravodlivý súdny proces nevyplýva žalovanému právo vyjadrovať sa k spôsobu ním navrhnutých dôkazov a dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu vykonania dôkazov. Za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie a vadu zmätočnosti podľa § 420 písm. f/ C.s.p. nemožno považovať ani prípad, kedy súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv strany sporu, či ak koná vo veci v súlade s procesno-právnymi predpismi upravujúcimi postupy v občianskoprávnom konaní. V takýchto prípadoch nemôže dôjsť k založeniu prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ C.s.p. Rovnako ak súd nevykoná v priebehu konania všetky navrhované dôkazy, resp. vykoná iné dôkazy na zistenie skutkového stavu, nezakladá to vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p. Napokon uviedol, že v predmetnej veci nedošlo ani k nesprávnemu právnemu posúdeniu, a zároveň súd nesprávnym posúdením vecí neodníma strane možnosť uplatnenia jej procesných práv. Vo vzťahu k prípustnosti dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p. žalobca odkazuje na ustanovenie § 422 ods. 1 písm. a/ C.s.p., v zmysle ktorého nie je dovolanie v tomto prípade prípustné. Vzhľadom k uvedenému preto navrhol, aby dovolací súd dovolanie odmietol.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (podľa § 35 C.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.), bez nariadenia pojednávania (§ 443 C. s. p.) dospel k záveru, že tento mimoriadny opravný prostriedok je potrebné odmietnuť.

6. Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 C.s.p.) dovolací súd uvádza, že podľa ustanovenia § 428 C.s.p. musí dovolateľ v dovolaní popri všeobecných náležitostiach podania uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

7. Podľa ust. § 419 C. s. p., proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

8. Podľa ust. § 420 písm. f/ C. s. p., dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Podľa § 431 ods. 1, 2 C.s.p., dovolanie prípustné podľa § 420 C.s.p. možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

10. Podľa § 447 písm. c/ C.s.p., dovolací súd odmietne dovolanie, ak smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné.

11. Podľa § 447 písm. f/ C.s.p., dovolací súd odmietne dovolanie, ak nie je odôvodnené prípustnými

dovolacími dôvodmi alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435.

12. Vychádzajúc z citovaných zákonných ustanovení je zrejmé, že na to, aby sa mohol dovolací súd zaoberať dovolaním, musia byť splnené predpoklady prípustnosti dovolania vyplývajúce z ustanovení § 420 alebo § 421 C.s.p. a tiež podmienky dovolacieho konania, t.j. okrem iného, aby dovolanie bolo odôvodnené dovolacími dôvodmi, aby išlo o prípustné dovolacie dôvody a aby tieto dôvody boli vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 C.s.p.

13. Dovolací súd si plne uvedomuje, že by bolo v rozpore s princípmi spravodlivého procesu, pokiaľ by sa pri posudzovaní náležitostí dovolania uplatňoval prílišný formalizmus alebo nadmerný tlak na dopĺňanie takých náležitostí dovolania, ktoré nemajú oporu v zákone alebo idú nad rámec zákona. V rozpore s týmito princípmi ale nie je prístup majúci na zreteli, že ustanovenia C.s.p. vyžadujú istú mieru nielen obsahového, ale aj formálneho vyjadrenia dôvodov, z ktorých procesná strana vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania. Najvyšší súd zastáva názor, podľa ktorého ak nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu, je (procesnou) povinnosťou strany vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod. V prípade dovolania, v ktorom absentuje uvedené vymedzenie, súd nevyvíja procesnú iniciatívu smerujúcu k doplneniu dovolania; jediný prípad, v ktorom súd výnimočne vedie dovolateľa k tomu, aby svoje dovolanie niečím doplnil alebo nedostatok niečoho v dovolacom konaní odstránil, vyplýva totiž z ustanovenia § 436 ods. 1 C.s.p. (v tejto súvislosti viď aj uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/74/2017 z 31. mája 2017).

14. Ak v dovolaní nie je jednoznačne uvedené, v čom konkrétne spočíva dovolateľom tvrdená vada zmätočnosti, dovolací súd na rozdiel od právnej úpravy účinnej do 30. júna 2016 nie je oprávnený nahrádzať pasívu dovolateľa resp. nahrádzať úkony, ktoré bol povinný uskutočniť jeho právny zástupca ako osoba znalá práva a hľadať v texte dovolania, prípadne v predloženom spise, čo by prípadne mohlo predstavovať vadu zmätočnosti podľa ustanovenia § 420 C.s.p. (rovnako aj uznesenie sp. zn. 3Obdo/19/2017 z 24. augusta 2017, sp. zn. 4Obdo/35/2017 z 27. apríla 2018). Vyššie uvedený záver znamená, že pre vymedzenie dovolacieho dôvodu v súlade so zákonom (§ 431 C.s.p.) nepostačuje, ak dovolateľ v rámci textu dovolania uvedie, že odvolací súd nesprávne právne vec posúdil, nakoľko nesprávne právne posúdenie veci nezakladá procesnú vadu zmätočnosti (R 24/2017).

15. Dovolací dôvod je vymedzený v súlade s ustanovením § 431 ods. 2 C.s.p. iba v tom prípade, ak dovolateľ v dovolaní výslovne uvedie, akým konkrétne špecifikovaným procesným postupom, ktorý považuje dovolateľ za nesprávny, mu odvolací súd (prípadne aj súd prvej inštancie) znemožnil uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, pričom je nevyhnutné, aby dovolateľ špecifikoval, aké konkrétne jemu patriace procesné práva mu odvolací súd (prípadne aj súd prvej inštancie) svojim nesprávnym procesným postupom znemožnil uskutočňovať. Až v prípade, ak je dovolací dôvod vymedzený uvedeným spôsobom, môže dovolací súd pristúpiť k skúmaniu prípustnosti (a dôvodnosti) podaného dovolania. Úlohou dovolacieho súdu je tak z dovolateľom vymedzeného dovolacieho dôvodu iba posúdenie, či došlo zo strany konajúceho súdu nižšej inštancie k ním tvrdenému nezákonnému zásahu do konkrétneho jemu patriaceho procesného práva predstavujúceho v okolnostiach rozhodovanej veci porušenie práva na spravodlivý proces (viď aj uznesenie sp. zn. 4Obdo/35/2017 z 27. apríla 2018).

16. Dovolací súd uvádza, že vo vzťahu k nevykonaniu vypočutia žalovaným navrhnutých svedkov, v zmysle konštantnej judikatúry najvyššieho súdu formovanej od roku 1992, sa nevykonanie stranou navrhnutých dôkazov jednotne nepovažuje za vadu zmätočnosti podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. účinného do 30. júna 2016 a ani za vadu uvedenú v ustanovení § 420 písm. f/ C.s.p. [k tomu viď predovšetkým judikáty publikované pod R 37/1993, R 125/1999, R 6/2000, ale v podrobnostiach vo veci rozhodujúci senát dovolacieho súdu odkazuje aj na skoršie rozhodnutie, a to na uznesenie z 26. augusta 2019, sp. zn. 3Obdo/31/2019 (dostupné na webovej stránke najvyššieho súdu) a v ňom citovanú judikatúru]. V uznesení sp. zn. 3Obdo/31/2019 (obdobne aj 3Obdo/46/2019) zároveň dovolací súd dospel k záveru, že nevykonaním stranou navrhnutých dôkazov nemôže dôjsť ani k porušeniu

princípu rovnosti zbraní.

16.1. Na predmetných záveroch zotrúva vo veci rozhodujúci senát dovolacieho súdu aj v predmetnej veci a nevidí žiadny rozumný dôvod, aby sa od ustálenej rozhodovacej praxe najvyššieho súdu odklonil. Konanie pred odvolacím súdom tak v rozhodovanej veci nebolo postihnuté tvrdenou vadou zmätočnosti uvedenou v ustanovení § 420 písm. f/ C. s. p.

17. Zároveň dovolateľ namietal, že okresný súd vylúčil prostriedky procesnej obrany žalovaného, ktoré posúdil ako vzájomný návrh, na samostatné konanie z dôvodu údajnej hospodárnosti a potrebného ďalšieho dokazovania. Týmto uznesením mal okresný súd zhoršiť pozíciu žalovaného v tomto konaní, keďže tento odopiera plnenie, ktorého podstatou nie je spochybnenie nároku druhej strany, ale to, že existujú proti sebe vzájomné plnenia strán, ktorých plnenie sa podmieňuje. Dovolateľ teda zastáva názor, že okresný súd postupom a snahou o rýchle rozhodnutie vo veci poškodil práva žalovaného na spravodlivý proces a následne krajský súd svojím rozhodnutím toto poškodenie práva žalovaného na spravodlivý proces prehľbil.

17.1. V tejto súvislosti dovolací súd uvádza, že z podaného dovolania, napriek tomu, že dovolateľ je zastúpený advokátom, nie je zrejmé, akým konkrétne špecifikovaným procesným postupom, ktorý považuje dovolateľ za nesprávny, mu odvolací súd, resp. súd prvej inštancie znemožnil uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolací súd navyše zdôrazňuje, že dovolateľ ním namietané porušenie procesných práv neodôvodnil najmä s poukazom na skutočnosť, že žalovaný svoj nárok naďalej uplatňuje, ale v samostatnom konaní.

17.2. Dovolací súd v tejto súvislosti poukazuje na skutočnosť, že k porušeniu základného práva na spravodlivé súdne konanie nemôže zo strany konajúceho súdu dôjsť v prípade, ak súd koná v súlade s procesno - právnymi predpismi upravujúcimi postupy v občianskoprávnom konaní (napr. II. ÚS 122/05, III. ÚS 591/2013). Súd prvej inštancie o vylúčení vzájomného návrhu žalovaného rozhodol v rámci zákonom daných limitov, pričom správnosť uvedeného postupu napokon konštatoval aj samotný odvolací súd v bode 15 dovolaním napadnutého rozhodnutia. Zároveň je potrebné dodať, že proti uzneseniu o vylúčení vzájomnej žaloby na samostatné konanie nie je prípustné odvolanie (§ 355 ods. 2 v nadväznosti na § 357 C.s.p.) a napokon ani dovolanie (§ 419, § 420 a § 421 C.s.p.), pričom dovolateľ ani samotné uznesenie o vylúčení vzájomnej žaloby na samostatné konanie opravnými prostriedkami nenapádal.

18. Z uvedeného je zrejmé, že žalobca z hľadiska § 420 písm. f/ C.s.p. nevymedzil dôvody dovolania spôsobom upraveným v § 431 ods. 1 a 2 C.s.p., čo je dôvod na odmietnutie dovolania v tejto časti podľa § 447 písm. f/ C.s.p.

19. Podľa § 421 ods. 1 C.s.p. dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola riešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

19.1. Prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 C.s.p. je však limitovaná odsekom 2 uvedeného zákonného ustanovenia a taktiež aj ustanovením § 422 ods. 1 písm. a/ C. s. p., podľa ktorého dovolanie nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení (s výnimkou sporov s ochranou slabšej strany) neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada. Na určenie výšky minimálnej mzdy je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C. s. p.).

20. V rozhodovanej veci napadol dovolaním žalovaný rozsudok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v celkovej výške 2.983,17 Eur (na uplatnené príslušenstvo sa neprihliada).

20.1. Ku dňu podania žaloby (17. júna 2015) na súd prvej inštancie predstavovala výška minimálnej

mzdy sumu 380,00 Eur (viď § 1 písm. a/ nariadenia Vlády Slovenskej republiky č. 297/2014 Z. z.). Na to, aby bola daná prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 421 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 422 ods. 1 C.s.p., musel by dovolaním napadnutý výrok rozhodnutia odvolacieho súdu o peňažnom plnení prevyšovať sumu 3 800,-Eur, čo nie je splnené. Tzv. majetkový cenzus predstavuje obmedzenie prípustnosti dovolania na výšku sumy, ktorá má byť predmetom dovolacieho prieskumu. V posudzovanom prípade tak ide o bagateľnú vec vylúčenú z meritórneho dovolacieho prieskumu.

20.2. Na základe vyššie uvedeného najvyšší súd dovolanie žalovaného odmietol v tejto časti podľa ustanovenia § 447 písm. c/ C.s.p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je procesne prípustné.

21. Nakoľko dovolateľom tvrdený dovolací dôvod podľa § 431 ods. 1 C.s.p. [vada zmätočnosti uvedená v ustanovení § 420 písm. f/ C.s.p. (viď bod 19 vyššie)] nie je vymedzený spôsobom predpokladaným v ustanovení § 431 ods. 2 a prípustnosť dovolania podľa § 421 ods.1 C.s.p. nie je v zmysle § 422 ods. 1 písm. a/ C.s.p. daná (viď bod 22) najvyšší súd dovolanie žalovaného podľa ustanovenia § 447 písm. c/ a f/ C.s.p. odmietol.

22. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 druhá veta C.s.p.).

23. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

#### **Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.